

DŘEVÁK

ČASOPIS MODERNÍHO PUBERTÁKA



Per aspera ad scholam

Drsnou cestou do školy!

Cestička do školy
známě se nevine.

Je chladno, mrholí...
a dítě nevinné
skáče přes louže,
kde bláto klouže.

Přes zmoly, výkopy
těžce se hrabe,
a pak dá do kopy
výmluvy chabé:

že dnes tvrdě zaspalo,
času bylo pramálo,
zima venku je prý velká,
přes stavbu že chodí taky
jejich paní učitelka.

Ale hled'me na chudáky!
Podezření ve mně klíčí,
že pár kroků děti ničí.

A tak píšu Ježíškovi,
ať konečně chodník nový
do Vánoc se dohotoví.



NK



Školní ulice zmizela! Ne celá, ale jen vozovka a chodník...

A zase ten kovid!

NATAŠA KUČEROVÁ

„Co vám nejvíc chybělo, když byly zavřené školy?“ ptali jsme se žáků a ti vesměs odpověděli „Kamarádi, spolužáci.“ Učitelé na stejnou otázku odpovídali: „Žáci.“

Nejdůležitější ve škole je tedy žák, na čemž jsme se shodli i my pedagogové, i když nás trochu zamrzelo, že tím nejsme v očích dětí nejdůležitějším článkem vzdělávacího řetězu my. Snad nám tedy patří aspoň ta druhá, stříbrná příčka.

Školy v České republice se uzavřely na dlouho. Na až příliš dlouho. A přiznejme si upřímně, že důsledky neúměrně dlouhého uzavření ponese všichni. Není to jen ztráta motivace k učení, nemožnost komunikovat s kamarády a učiteli přímo, naopak možnost vymlouvat se na kdeco, tvářit se, že jsme nic nepochopili, neznáme, nevíme... a v duchu si myslet: „Tělesné tresty jsou zakázané a kdo nám tak co může udělat.“

Nemyslete, děti, že takové stavy postihly jen vás. I na dospěláky padá únava z dlouhého omezování, z toho, že nikdo pořádně neví, co má dělat a co bude za týden, zítra, za pár hodin.

A světlo na konci tunelu jen blikne, hned zas zhasne.

Uvědomme si ale, že za pár let sotva budeme moci říkat: „Nevím,

když jsme tohle brali, byl kovid...“

Kdo z nás by chtěl, aby třeba lékař prohlásil: „Slepé střevo? Já jsem byl tenkrát v karanténě...“, zrovna když s bolestí břicha uléháme na operační stůl. K tomu by anesteziolog s bezelstným úsměvem dodal: „Mně to uspávání taky moc nejde, já bych radši zazpíval ukolébavku - tu jsme se učili ve třetí třídě a tenkrát ještě kovid nebyl.“

Všechno to, co teď „vypustíme“, se budeme jednou muset pracně doučit, nastudovat, procvičit, až zjistíme, že u obrazovek jsme přece jen měli být pozornější, že úkoly jsme měli nicméně plnit poctivěji, že otázka „Na co mi (Doplňte název jakéhokoli učiva, do kterého se nám vůbec, ale vůbec nechce.) v životě bude?“ nebyla na místě.

Škola není levná instituce, ba právě naopak. Jestliže ji lidé kdysi v dávné minulosti vymysleli a celá tisíciletí do ní vkládali nemalé finanční prostředky, asi na těch vzdělávacích ústavech něco bude, ne?

Starí učitelé říkali: „Škola není holubník,“ já bych ovšem školu jako holubník viděla ráda. Školu plnou štěbetajících holoubátek, která švitoří a posedávají po bidélkách lavic, i když občas lítá perí.

SOUTĚŽE

Naše úspěchy

Výtvarné dílo **Vojtěcha Nováka** *Jak se (ne)bezpečně přechází přes ulici* zabodovalo v krajském kole a postoupilo do republikového kola soutěže Markétina dopravní výchova ve spolupráci s Policií ČR.



Obrázek **Adélky Zátorské** si vybrala společnost podporující projekt Fondu ohrožených dětí Klokánek, která jej použila jako novoroční pohlednici.

„Její obrázek si vybrala jedna společnost, která pro náš projekt Klokánek pořádá významnou aktivitu. Rádi by tento obrázek použili na pohlednici www.pozdravodjeziska.cz, při zakoupení pohlednice veřejností má každý kupující možnost podpořit náš projekt Klokánek vlastním příspěvkem v libovolné výši. V roce 2020 byl takto náš projekt KLOKÁNEK podpořen úžasnou částkou 550 000 Kč. Moc si této podpory vážíme a moc nás potěšilo, že si na jednu z nových pohlednic vybrali právě obrázek z naší soutěže,“ napsala nám paní Zdenka Tesařová z Fondu ohrožených dětí. Takový projekt určitě stojí za naši podporu. Co myslíte?

Žáci **5. třídy** získali **2. místo** v procvičování slovní zásoby v okresním kole soutěže.

Naše škola skončila v TOP 3 v okresním kole Jazykového WocaBee šampionátu!

V říjnu se žáci naší školy zapojili do **Jazykového**

WocaBee šampionátu. Jedná se o třetí ročník soutěže v učení slovíček cizího jazyka, ve kterém mezi sebou soupeří studenti všech cizích jazyků od základních škol až po gymnázia, a to nejen v Česku, ale také na Slovensku. Celkem se do soutěže zapojilo **téměř 60 000 žáků!**

V našem okrese se v **TOP 3** umístili žáci naší **5. třídy**, kterou učí **pí učitelka Pechálová**.

Žáci obsadili **2. místo** díky tomu, že v soutěžním období mezi **20. a 29. říjnem 2021** nahráli denně v průměru až **158 bodů** (tzv. WocaPoints) na žáka. Žáci v aplikaci získávají body pouze za správné odpovědi při procvičování slovíček.

Všem našim soutěžícím děkujeme za reprezentaci naší školy a blahopřejeme k úspěchu.



ŠKOLA

NOVÁČKY VE ŠKOLE NEJSOU JEN PRVNÁČCI.

Přestože je náš pedagogický sbor stálý, nemine 1. září, aby se mezi námi neobjevila nová tvář.

Letos obohatila náš sbor paní učitelka **Mgr. Kristýna Slouková**, která učí ruštinu,

a pan učitel **Jan Kroča**, tělocvikář, jehož určitě nepřehlédnete. ☺

Mezi správnými zaměstnanci přibyla paní **Žaneta Bakalová**, naše absolventka. Vítejte ve škole a ať se Vám tu líbí.

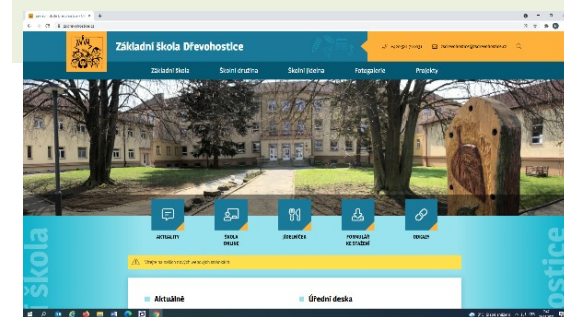
NOVÉ WEBOVKY

Webové stránky škol musejí splňovat určité náležitosti, které naše staré, i když funkční a pěkné webovky neměly. Museli jsme proto zřídit stránky v novém kabátě.

K tomuto kroku jsme se odhodlávali dlouho, možná až moc dlouho, ale výsledek stojí, myslím, za to.

Nové webové stránky naší školy www.zsdrevohostice.cz vytvořila a provozuje firma Galileo Corporation s.r.o.

Stránky jsou přehledné a snadno udržovatelné, což jsme ocenili zejména my, kteří do nich vkládáme příspěvky, fotografie nebo dokumenty.



Tlačítkem **ŠKOLA ONLINE** se snadno dostanete do svých žákovských knížek a do sdělení rodičům i vám, děti.

Pro rodiče je určen omluvný formulář, kterým nám mohou hned sdělit, že jste třeba onemocněli a nepřijdete do školy.

Na stránkách školy najdete vždy jednou za čtvrt roku i náš Dřevák v elektronické podobě.

TESTOVÁNÍ ČESKÉ ŠKOLNÍ INSPEKCE

Slova „testování ve školách“ vzbuzuje u mnoha lidí rozdílné emoce, ale když je doplněno o „České školní inspekce“, zachvějí se i srdce učitelů, ředitele škol nevyjímaje. Kdo z nás by nechtěl, aby jeho žáci byli úspěšní a konkurenceschopní ve srovnání s ostatními vrstevníky?

Nevynecháváme proto příležitost, abychom si ujasnili jak my, tak naši žáci, kam je potřeba napřít své síly.

Letos jsme do testování zapojili žáky 5. až 9. třídy, takže jsme získali ucelený přehled o stavu znalostí. Cílem nebylo srovnávat jednotlivé školy, ale poskytnout informaci o tom, nakolik je žák individuálně schopen splnit požadavky testu. Přesto není srovnání nezajímavé a se znalostmi svého dítěte se mohou seznámit i rodiče - pomocí přístupových hesel, která dostal každý testovaný žák. „Když nám paní ředitelka řekla, že výsledky testování nebudou v žádném případě zahrnuty do známkování, přestali jsme se bát a šli jsme do toho!“ řekli žáci.

NK



DAVIDŮV MÓDNÍ SLOUPEK

ŠKOLNÍ ČERNÁ KRONIKA

Vrací se černý mor?

Že by se nám opět po stovkách let vrátila strašlivá nemoc, na kterou lidé houfně umírali? Je snad tohle slabší a mladší bratr starodávného vraha? Lepší je, že nezabývá. Jediné, co zvládne, je pouze v některých případech ublížit očím.

Černým morem myslím styl odívání, kdy na sebe člověk hodí černé odění a hurá do ulic. Influencer, teenager, manažer, váš učitel, všichni oblečení ve stylu majitel pohřebního ústavu. Dokonce i školní odění v některých zemích se honosí temnou černí.



foto: <https://ae04.alicdn.com>

Ovšem jedním z lidí, kteří se každé ráno navléknou do černého, jsi i Ty. Ať už je prádlo, oblíbená mikina, legíny nebo rovnou celý oděv, černá se nám rozlévá od hlavy až k patám.

Někteří lidé jsou dnešním morem až tak moc posedlí, že si kvůli němu nechají obarvit své vlasy na černo a aby vlasy samy nebyly pokryty morem, následuje je i zbytek těla.

Pokaždé, když otevřu sociální síť, si nemůžu nevšimnout alespoň jedné influencerky, která je černým morem nakažená. Ve škole denně potkám černě oblečené spolužáky a občas i učitele a někdy se načapám v zrcadle i sám.

Myslím si, že jsem jedním z těch, kterým černá pasuje nejlépe. Pravda ale je, že člověk od hlavy k patě v černém působí buď depresivně, jako někdo, kdo nemá náladu se s nikým bavit a může být velice protivný, nebo jako nebezpečný agresor.

Černá je elegantní a luxusní, ovšem převažuje v ní negativní náboj, prohlubuje stres a beznaděj, proto s ní zacházejme opatrně a používejme s mírou. © David Sedlář, Váš módní guru



foto: autorské

Naše mladé dámy naši mladí pánové se ovšem obléct umí! V brněnském divadle Reduta jsme se za jejich společenské odění rozhodně stydět nemuseli.

Přemnožení divočáků



foto: <https://www.stoplusjednicka.cz/>

Černá zvěř, pravá pohroma zemědělsky obdělávané půdy a zahrádek, se přemnožila i v naší škole. Dříve soustředila svou zhoubnou činnost hlavně na toalety, kde rozmotávala a rozhazovala role papíru, sloužícího k očištěním účelům po vykonání potřeby, a házela je do záchodových mis. Pokročilí zdivočelí vepři pak nepoužívali splachovadel, protože v houštích se to nenaučili.

Nyní řádění zvěře dostoupilo vrcholu, když vepř školní (*Sus scholensis*) vyššího věku ruče olízal plexisklo dělicí učebnu Nebíčko od společného koridoru.

Stopy po kančím rypáčku a jazýčku pokryly celou plochu okna, takže je jisté, že olizovat sklo patří k oblíbeným pochoutkám zmíněného vepře školního. V době, kdy se virus SARS Covid-19 šíří zleva, zprava, shora i zdola, v neobvyklém počínání tohoto čuňátka spatřujeme i vědecky podložený způsob, jak se ke zmíněnému onemocnění dobrat a strávit radostné chvíle v péči rodiny a lékaře.

Podle nabádání pana ředitele ve filmu Obecná škola, tedy: „Žáci, neolizujte kovové zábradlí za velkých mrazů,“ i my poučujeme:

„Žáci, neolizujte v období protiepidemických opatření proti šíření viru SARS Covid-19 vybavení školy, i kdyby vás to lákalo sebevíc.“

Ozve-li se v lese chrochtání a nejbližší křoví se začne zmítat, je dobré vzít nohy na ramena. Co však dělat, když vepř školní, tedy svým způsobem ochočený a zdánlivě krotký a neškodný, začne divoce líbat skleněnou tabuli na chodbě.



Detektivem proti své vůli

Kdo z nás nechtěl být někdy detektivem, policistou nebo aspoň tajným vládním agentem? Zbraně nevídaných rozměrů a účinku, počítačové programy na rozpoznávání pachatele podle špičky levého ucha, superrychlé vozy, které se mohou v okamžiku změnit v kosmickou loď... tak to všechno školní vyšetřovatel nemá.

Má ovšem letitou zkušenost a ta je k nezaplacení.

Ve dveřích ředitelny se až příliš často zjevují drobné postavičky. Obvykle nezaklepu ani nepozdraví, protože jsou plny bolu a rozhořčení, a hnedle volají:

„Někdo mně vzal/ ukradl/ schoval boty/ bundu/ tašku/ jiný předmět!“

Následuje společná pátrací mise do šatny, třídy, družiny nebo k jídelně, kde se pod topením povaluje uloupený poklad, jehož majitel v těchto místech vůbec, ale vůbec nikdy v životě nebyl, ba ani o nich nic neví. Pachatel „loupeže“ je tedy vypátrán - ale nepřizná se ani za nic.



foto: www.e-bezpečí.cz

O něco rychlejší je pátrání po mobilu. Zde je majitel obvykle orientován, protože láska, již je s telekomunikačním zařízením spjat, jej vede přímo na místo posledního odpočinku milovaného mazlíčka.

O telefon ochuzený mobilista je ovšem od předmětu své touhy oddělen uzamčenými dveřmi, takže je nutno vyhledat tzv. „náhradák“ a vyčkat, až teenager s pohledem již utkvěle upřeným na displej svého drahouška přihopsá zpět.

„Našel’s?“ dotazuji se, abych vyslechla roztržitou odpověď:

„Jo, jo, byl v lavici,“ nebo na okně, popř. někde jinde.

„A kde máš klíč?“

„Jaký klíč? Jo... aha... já jsem ho tam asi zapomněl,“ zazní rozpačitě. „Tak val pro něj!“

Žák se otráveně šourá do druhého patra a já zase čekám a čekám...

NK

Sklené ve Žďárských vrších je náš ráj aneb Ztraceni v nekonečných lesích

Do školy v přírodě se všichni osmáci a deváťáci děsně těšili. Důvodů bylo hned několik:

1. Termín se stále kvůli protiepidemickým opatřením odkládal na potom, pak, příště, až to přejde a tak podobně.
2. Díky těm odkladům jsme byli nervózní, že snad škola v přírodě ani nebude, nebo co?!
3. Program připravuje pan učitel Foukal a ten má vždy báječné nápady...



„Předposlední den školy v přírodě jsme večer vyrazili do lesa na výpravu. Naším úkolem bylo hledat písmena a z nich vyluštit šifru. Naše skupinka stávala jako předposlední.

Jeden z nás, Jednonohý Mára, skákal, jak už jeho jméno napovídá, po jedné noze, ale zato držel baterku. Další, slepá Domča, měla zavázané oči a Siamská dvojčata Jindra a Matěj P. byla připoutána k sobě. A tak naše podivná čtverka vyrazila už skoro za tmy do lesního porostu. Ještě že nás neviděla nějaká divoká zvěř, ta by se asi smíchy neudržela.

Nález prvního písmene v nás vzbudil dobrou náladu, ale už u druhého nastal problém. Hledali jsme je asi půl hodiny i s pomocí další skupinky, kterou tvořili Lucka, Nela, Tom, Matěj a Vojta. Ti také poskakovali, tápali a potáceli se houštím. Nakonec nás napadlo, že možná hledáme ve špatném údolí, a tak jsme se dostrachali o deset metrů dál – a ejhle, našli, moji milí rádcové. Jenže to už nám všem byla zima, byli jsme našťvaní a některé z nás hra přestávala bavit.

Další písmeno jsme hledali asi tak hodinu. Parta hledačů se mezitím rozrostla o další skupiny, ale houby to bylo platné – nikdo nic nenašel, takže jsme se na to vykašlali a přikročili, tedy spíš přibloudili k hledání dalšího písmene. Na rozcestí tří cest jsme asi překročili bludný kořen a zmateně začali hledat kupu kamení, seník a posed. Marek se na chvíli zamyslel a řekl: „Jdeme špatně, kupu kamení jsem viděl dole. To bude určitě ono!“

*Tady deváťák **Tom Doušek** předal slovo slečně osmačce **Nele Pírkové**:*

„Vyrazili jsme sice špatným směrem, ale posed jsme i tak našli, což nám dodalo naději. Žádné písmeno jsme však nevypátrali, protože tento posed nebyl ten posed, který jsme měli najít. Vtom jsme zaslechli volání pana učitele, který nás vábil zpět na rozcestí. Hledání jsme dokončili už pod jeho odborným vedením. Písmena až na jedno jsme dohledali a vyluštili slavnostně heslo dne SUPERSKLENÉ. Sklené bylo opravdu super,“ dokončila příběh noční bojovky Nela zároveň s dotazem, kdy se pojede zase na školu v přírodě a že se hlásí raději hned, aby se na ni náááhodou nezapomnělo.



když se vrátil. Radostně jsme se vrhli ven, kde nás čekala tma a mlha. Postupně jsme se do ní po skupinách nořili a modlili se, ať se nám nic nestane. Slepý, beznohý a dva srostlí - to není legrace. Já jsem „srostl“ s 85 kg vázícím obrem, který mě tahal jak pes svého páníčka. Když se nám provaz cestou rozvázal, byla to největší úleva pro nás oba.

Cestou jsme naráželi na další skupiny bezmocně se motající lesem. To už šlo soupeření stranou a skupiny „postižených“ spolu začaly spolupracovat. Jedna z holek najednou vyjekla: „Slyším pana učitele!“ Rychle jsme se zase svázali dohromady, abychom nevypadali jako podvodníci, ale než jsme došli do cíle, ještě dvakrát jsme sebou řízli o zem. Nakonec jsme všechna písmena našli a šifru jsme úspěšně vyřešili. Bylo načase, protože jsme už byli celí mokří a vymrzlí.“

(upraveno NK)

*Na noční akci v lese vzpomíná deváťák **Mirek Staněk**:*

„V pět večer jsme se zrovna ládovali, když se pan učitel někam ztratil. Paní učitelka nám tajuplně řekla, že pro nás mají překvapení. Celí nažhavení jsme čekali, co si na nás připravili.

„Půjdeme do lesa na bojovku,“ řekl pan učitel,



*I v **Matěji Pechálovi** zanechala noční bojovka nezapomenutelné vzpomínky:*

Noční bojová hra se nevyvíjela dobře. Jedna skupinka ztratila směr a vydala se opačným směrem. Děti zmateně bloudily tmou a za chvíli naprosto ztratily představu, kde vlastně jsou. Cestu z lesa hledaly už dlouho a byly stále unavenější, promočené a promrzlé. Noční ticho náhle prořízly dva výstřely. Hloučkem dětí proběhla vlna paniky. Rozprchly se na všechny strany, ale ve tmě je terén zase svedl zpět na lesní pěšinu. Klopýtaly přes výmoly a kořeny. Snažily se dosáhnout síle o cíle, ale odbočily po špatné cestě. Marně se snažily uniknout pytlákům, kteří v nich viděli lovnou zvěř a pálili po všem, co se v houští hnulo.



Učitelé sice vyběhli ztracené děti hledat, ale i je kosí střelba. Všude kolem křičí lidé a válí se zkrvavená těla. I já se hrouťím k zemi a padám... naštěstí jen na podlahu.

To tedy byl sen! Ještě že jsem si na patrové posteli nevybral lůžko nahoře... (upraveno NK)

Šišková válka

V lese vládl mír až podezřelý. Klid zbraní porušil pan učitel, který svolal mužstvo a určil dvě vojska. Z nejlepších kamarádů se rázem stali krvežízniví nepřátelé. Pan učitel vyhlásil pětiminutové bojové příměří, v průběhu kterého si obě armády vybudovaly obranné valy a opatřily munici v podobě šišek. Pravidla rytířského boje zapovídala mířit výš než na nohy.

Vyhlášení války bylo dílem okamžiku a do povětří se vznesl jak bojový řev, tak hejna útočných nukleárních šišek. Bitevní skóre bylo dlouho nerozhodné, až jeden z ke všemu odhodlaných hrdlořezů, s největší pravděpodobností Šebík, překonal hradbu a uštědřil nepřátelskému vojevůdci Márovi smrtící dotyk.

Padlí hrdinové ještě chvíli nadávali svým jásajícím přemožitelům, ale pak se všichni svorně odebrali k plným mísám, jelikož nastala večere.

foto: M. Foukal

válečná zpravodajka **Lucka Mrtvá**

Bububububúúúúú aneb Kolem Valů, braši, něco hrozně straší.

V pátek 22. října to nastalo. Večerním šerem se k Valům opatrně plížily malé postavičky s lampionky, maminkami a tatínky, baterkami a kamarády, aby se, jak je tradičně touto dobou zvykem, nechaly patřičně poděsit.

Však už na ně strašidla číhala v plné zbroji.



Strašecí premiéry: Květinová vílí

„Byla jsem hned na prvním stanovišti za květinovou vílu,“ vykládá **Zuzka Pešáková**, „kvůli prokletí jsem nemohla zpět do zámku, a tak pro mě děti musely nejprve nasbírat květiny. Tušila jsem, že nebude nejtepleji, a tak jsem si vzala deku.

Protože jsem ale byla hned na začátku stezky, najednou se ke mně nahrnula spousta lidí i děcek a já jsem nevěděla, kde mi květinová hlava stojí. Kromě sběračů květin přicházeli i účastníci, kteří na stezce jakživo nebyli nebo to od loňska zapomněli, a vyptávali se, kde celé to strašení začíná, aby nepřišli o nějakého toho ducha, bludičku, čerta nebo kostlivce.

Naštěstí mi přišla pomoci Lucka Mikešová, a tak jsem byla ráda, že tam netrčím sama. Dost jsem si to užívala a ráda bych si ještě někdy zastrašila.“



Nejen něžné víly a rusalky, ale i strašliví alchymisté si na zámku řádně zařadili.



Alchymistická



Já s Edou, Matym a Davčou jsme se ucházeli o duchy, ale paní ředitelka navrhla, abychom strašili jako alchymisté. Ze začátku se mi to nelíbilo, ale když jsem uviděl naše vybavení, změnil jsem názor. Nastal Den D a my jsme si připravovali rekvizity pro naše kousky nazvané například Letící drak, Elixír světla, Dýmotvorce a náš speciální ohňostroj. Všichni jsme se oblékli do svých hábitů a nastal čas kout pikle. My s Edou jsme míchali směs na pokusy a Maťa s Davčou předváděli našim obětem, jak se kouzelná žárovka sama od sebe rozsvítí jen tím, když ji my, čarodějové přiložíme k plasmakouli.



Prvních pár výbuchů nestálo za nic. Směs se buď dlouho zahřívala, hořela moc rychle nebo naopak pomalu, někdy jen doutnala. Zkrátka samé zádrhly. Po čase jsme však vychytali perfektní poměr ingrediencí do směsi. To byla bomba. Doslova!

Nahřátí trvalo tak akorát, aby děti neztrácely pozornost, látka nehořela ani rychle, ale ani pomalu, zkrátka výbuchy, jak mají být.

Moc nás to bavilo, jen nám bylo někdy hloupé, když se Davči a Mati ptaly zvědavé děti, jak co funguje, přičemž my jsme o tom nevěděli zhora nic. Naštěstí si kamarádi vymysleli vždy nějakou kreativní odpověď, třeba: „To víte, děti, to je to kouzlo!“

Nakonec se vše vydařilo, i množství směsi vyšlo zrovna na konec akce. Neřekl bych sice, že jsme všechny děti úplně postrašili, ale aspoň jsme jim připravili pěkný večer a hlavně - dostali jsme párky zdarma a domů si odnesli i skvělý zážitek.

docent doktor **Matěj Zatloukal**, kandidát alchymistických věd

Zahradní slavnost

Nevadí, že končí září,
když dnes září tolik tváří.
Vždyť jsme se více než rok celý
ve škole skoro neviděli.

Jsme rádi, že máme svoji školu
a dnes si zablbem všichni spolu,
Proběhnem' se na čerstvém vzdoušku
a nepotřebujeme ani roušku.



1. krásné počasí
 2. vysmáté děti
 3. spokojení rodiče
- Co chcete víc?



Co nás zajímá a baví

Samurajové - neuvěřitelně odvážní válečníci

Co si vlastně představíte pod slovem samuraj?



Každému se asi vybaví japonský bojovník vybavený mečem, lukem a šípy, ale co dál? Kdo byli a kdy žili? Čím byli tak zvláštní?

Na všechny tyto otázky se vám pokusím odpovědět.

V 8. století se slovem samuraj označovali japonští státní úředníci, starající se o chod provincií. Časem ale název přejali čestní a oddaní bojovníci, zcela oddaní svému pánu a ostatními velmi vážení.

Samurajský kult se rozvíjel od 12. až do 19. století.

Bojovníci ctili kodex bušidó - cesta válečníka. K životu samuraje byli vedeni už od malička.

Jak už bylo řečeno, samurajové byli velice čestní, odvážní a oddaní svému vůdci. Největší ponížení pro ně nepředstavovala smrt, nýbrž zajetí. V takových případech raději požádali věznitele, aby si mohli sami vzít život. Padnout za svého pána pro ně naopak představovalo velikou čest.

Mezi samurajovy zbraně patřily luky, kopí a meče - především nejslavnější z nich – katany. Používali i naginatu, dvoumetrovou halapartnu s ostrou čepelí. V boji se chránili silným brněním, ale nepoužívali štíty – ty pro ně byly znakem změkčilosti a zbabělosti. Nikdy nezaútočili jako první a nikdy nikoho nezabili zezadu. Bylo samozřejmostí, že vynikali v jízdě na koni.

Samurajové ovládali čajový obřad, uspořádání květin ikebana nebo skládání básní. K tradicím samurajů patří čestná rituální sebevražda seppuku, nesprávně označovaná jako harakiri.

Spočívala v rozpárání břicha sobě samému (za sídlo duše byl považován žaludek).

Tenhle způsob se tak jevil jako nejpřímočařejší. Pro tento akt ovšem samuraj potřeboval velkou dávku odvahy. Málokdo ale dokázal celý řez

dokončit, většinou mu byla při prvním náznaku bolesti sřata hlava někým

z blízkých přátel. Ti, kterým se povedlo celý rituál dokončit samotným, byli ve společnosti ještě dlouhou dobu velebeni.

Posledním bojem samurajů byla bitva o Širojamu v roce 1877.

Pouhých čtyři sta samurajů se tady postavilo třiceti tisícům císařových vojáků.

Samurajové, přestože pod těžkou palbou, zaútočili na císařskou armádu.

Ta nebyla vycvičena pro boj zblízka, jelikož s ním nepočítala, a tak se bitva rázem změnila v chaos.

Samurajové dobře věděli, že vítězství je nedosažitelné, ale i tak bojovali do posledního dechu.

Do bojů se zapojili i starci, kteří už mnoho let neválčili, čímž si vysloužili respekt všech zúčastněných.

Samurajové sice padli, ale zachovali si svou čest a to bylo pro ně důležitější než vlastní život.

Michal Kuba

FAUNA A FLORA KOLEM NÁS

Zakrslý králík



Chovem zakrslých králíků s rodokmenem se zabývám už čtvrtým rokem. Rodokmen, tedy průkaz původu neboli nespisovně papíry zaručuje budoucímu majiteli zvířátka standardy konkrétního plemene. Co se týče péče o tyto malé ušáky, je nutno se zmínit, že není králík jako králík. Zakrslíci například nesmějí žádné obilniny a také péče o malé králíčky je naprosto odlišná od ošetřování velkých plemen. Přestože jsou malíci, vyžadují zakrslíci hodně pohybu. Doporučuji se čtyři hodiny denně volně po bytě, v lepším případě po zahradě. Klec o minimálních rozměrech 120 x 45 x 40 cm, musí být vybavena králíčí toaletou, seníkem, miskou na granule, napáječkou, domečkem a dřevěnými hračkami na obrušování neustále dorůstajících zubů a vystlána koberečkem nebo linem.

První zakrslý králík byl vyšlechtěn v Nizozemsku roku 1939 právě z plemen králíků na výkrm. Standardní zakrslý králík má hmotnost 900 až 1500 gramů a dožívá se až deseti let.

Desetitýdenní králíčátko, které je ve věku vhodném k prodeji novému majiteli, se cenově pohybuje od 800,- do 2500,- Kč a vhodné bezobilné granulky pro něj stojí okolo 100,- Kč za kilogram.

Dnes jsou bohužel zakrslíci už dost přešlechtění a náchylní k různým nemocem. Své králíky nechávám očkovat proti dvěma nejběžnějším, ale také nejnebezpečnějším chorobám, což je králíčí mor a myxomatóza.

Na závěr se troufám říct, že péče o králíčka není tak jednoduchá, jak by se mohlo na první pohled zdát, a před pořízením jakéhokoli zvířátka je třeba si vše řádně promyslet.

Nikola Dudíková, foto: Pixabay

Parkur pro ušáky

Domovinou tohoto sportu jsou země severní Evropy - Švédsko, Dánsko a Norsko. V roce 1970 vznikl první klub Králíčího hopu ve Švédsku. Pravidla tohoto sportu se podobala zásadám koňského parkuru, ale jak šel čas, stále více se způsobovala závodním králíkům a jejich potřebám. Postupně byly vytvořeny čtyři disciplíny králíčího hopu - rovinná dráha, křížená dráha neboli parkur, skok vysoký a skok daleký. Během posledních 10 let se králíčí hop rozšířil po celém světě. Ke Skandinávům se přidali se Němci, Švýcaři, Holanďani, Finové i naši chovatelé ušatých sportovců.

Králíček má skákání v genech. Stačí, aby si zvykl na postoj, a naučil se nel ežet, ale chodit. Přivádíme ho před překážky a postupně zvykáme na dráhu s dvanácti překážkami o jedné až dvou žerdích. Jakmile králíček pochopí, o co nám i jemu jde, má ze závodů legraci a dá do skoků všechno králíčí, čím ho příroda vybavila.

Pro králíčí hop jsou nejvhodnější plemena zakrslá nebo malá, ale skáče se i s klasickými velkými ušáky.

Zuzka Pešáková, foto: Ententyky



Dobrmán - spolehlivý kamarád



Většina lidí si myslí, že doberman je zlý, agresivní pes. Chápu, že jeho vzhled budí respekt, ale to neznamená, že bychom měli dělat unáhlené závěry. Naopak je dobré, když si o plemenu něco zjistíme.

Dobrmán získal své jméno po Louisi Dobermannovi. I když je plemeno poměrně moderní, ví se málo o tom, které rasy Dobermann ve svém šlechtitelském programu použil. Chtěl vyšlechtit nejdokonalejšího strážního psa a obránáře.

Soudí se, že se na původu nového psa podílela plemena jako německý pinč, rotvajler, greyhound, výmarský ohař, maďarská viszla a manchesterský teriér. Roku 1893 bylo plemeno zapsáno pod názvem dobrmanský pinč.

Za 1. i 2. světové války byli dobrmani používáni jako strážní psi, přenášeli zprávy, jako sanitární psi přinášeli první pomoc raněným. Dnes slouží u vojenských i policejních jednotek. Na začátku minulého století se rasa rozšířila i do Ameriky, kde vznikla samostatná odnož tohoto

plemene. Původní dobrmani měli agresivní temperament, ale Američané tyto vlastnosti potlačili a vyšlechtili přizpůsobivé, inteligentní pracovní psy. Dokonce i dnes mají evropští psi ostřejší povahu než američtí.

Dobrmani jsou učenliví a lze je snadno vychovat, aby byli způsobilými a přizpůsobivými členy domácnosti. Dobrmán je dost chytrý, aby poznal, co má cenu se učit a co nikoli. Poznává, co mu bude účelné a co pro něj který člen rodiny může znamenat a jak mu bude prospěšný.

Můžu potvrdit, že pes je opravdu učenlivý. I když jsem se setkala s dobrmanem ve starším věku, zvládl se rychle naučit jednoduché cviky. Je to pes, který vydrží hodně a jen tak lehce se nevzdá. Kdybych měla možnost si dobrmana znovu pořídit, šla bych do toho hned. Hlavně bych ho vychovávala od štěněte, ne jako staršího psa, kterého tak lehce nepřeučíte a „novým kouskům nenaučíte“.

Dominika Kopečná, foto: iDNES

Velká pardubická

Jelikož mám ráda koně, je Velká pardubická něco pro mě. Co vlastně je, ta Velká pardubická? Jak už název napovídá, koná se jeden z největších evropských dostihových závodů v Pardubicích vždy druhou říjnovou neděli.

Profesionální žokeji jezdí na trénovaných mladých koních trasu dlouhou 6900 metrů s 31 překážkami. Nejznámější překážkou je Velký Taxisův příkop, jeden z nejtěžších skoků na celé trati, který stál život 25 koní. Při jeho přeskoku letí kůň s jezdcelem deset metrů vzduchem, takže se nedivíme, že Taxis je známější než celá Velká pardubická.

První závod tohoto jména se běžel 5. listopadu roku 1874. Nejslavnějším koněm, který jako jediný vyhrál dostih čtyřikrát, byl hřebec Železník v sedle s osminásobným vítězem VP Josefem Váňou.

Letos stálo na startu 131. Velké pardubické 14 koní, ale jen polovina závod dokončila. Zvítězil kůň Fantome s britským žokejem Georgem Sayersem.



Sabina Mikešová, foto: stars24.cz

Morčecí miláči



Mnoho lidí si myslí, že chov morčat je snadný, ale není to tak. Jestliže si chceme pořídit morče, musíme si uvědomit, že mu budeme muset věnovat nějaký ten svůj čas. Morče není zrovna samotář, měli bychom mu tedy pořídit nějakého kamaráda. Bez parťáka v kleci se morče cítí nekomfortně a není spokojené. V některých zemích je dokonce chov jen jednoho morčete zakázán.

Velmi důležité je vybavení klece. Nesmí chybět aspoň jedna budka, protože morčata milují místa, kam se mohou schovat, dále napáječka, miska na nějakou tu zeleninu a seno, které by morče mělo dostávat každý den. Klec by měla být aspoň metr dlouhá a půl metru široká, vystlaná pilinami, linem nebo koberce. Měla by být umístěna tam, kde jsme i my, aby morče mělo společnost a zvyklo si na nás.

Ale pozor, není morče jako morče, každé má osobitou povahu. Některé může být ustrašené, jiné je přítulné. Když jde morčeti do tuhého nebo se bojí, nikdy nezaútočí, jen velkým strachem strne.

„Morčáci“ nejsou v Evropě původní, byli sem přivezeni z Jižní a Střední Ameriky, kde se chovají už 10 000 let. Pro indiány Inka a Kečua byla morčata významnými tvory. Chovali je pro maso, ale i jako obětní zvířata. Morčata s bílými a hnědými skvrnami byla obětována nejčastěji, ta s černými skvrnami naopak spojovali se zlými duchy.

Jak se tato milá zvířátka dostala do Evropy? Spolu se zlatem, stříbrem a drahokamy je sem kolem roku 1540 přivezli Španělé z Ameriky, kterou považovali za Indii, proto se morčatům říkalo indická nebo mořská prasátka. Ivana Chytilová, foto: vaschovatel

Okénko do morčecího světa

Co vám předloží na Slovensku, když si objednáte „morčací rezeň“?



Přerovský grilované
Ve své
z pouliční
„Už
indiánka
kukuřici.
morčátko.



cestovatel a spisovatel Jiří Mára ochutnává morče, pochoutku jihoamerické kuchyně. knize **Na vozíku na rovníku** líčí zážitek restaurace:

předkrm je poněkud nezvyklý. Velmi stará nám přináší na talíři škvarky a pečenou Vzápětí přichází hlavní chod – voňavé pečené Dokonce jsme si mohli vybrat, protože jich na

dřevěných tyčkách nad ohněm opékají hned několik. Způsob přípravy je podobný, jako když u nás pečeme makrely.
„Fuj, to morče se na mě dívá,“ šklebí se Alena. „Nekaz nám chuť k jídlu,“ napomíná Jirka maminku. Každý si odebíráme na svůj talíř ze společné mísy jednu porci. „To je docela dobrý,“

zní překvapivá první reakce. První porce do nás vjela jako po másle a na každého ještě jedna

čeká. Spravedlivě si dělíme zbytek zvířete, ale jídlo nám začíná narůstat v puse. Co bylo před chvílí lahodným pokrmem, stává se ve vteřině nepoživatelné. Prvotní nadšení bylo zřejmě ovlivněno obrovským hladem po celodenním půstu a také tím, že pokrm byl horký. Ted', když zchladl, jsme schopni vnímat jeho výraznou chuť a pach. Najednou se nám sousta zdají jako zkažený, smradlavý, sladký sýr, ale současně jsme si vědomi, že jíme maso - líp to popsat neumím. Ošklíbáme se a téměř současně vracíme druhou porci zpět na talíře. „Stejně jsem rád, že jsme cuye (v jihoamerické španělštině morče- pozn. NK) okusili. Alespoň víme, co už nikdy nejíst,“ popisují novou životní zkušenost, která nás stála čtrnáct dolarů. Reprodukováno se svolením autora.

Na Slovensku však pod pojmem „morčací rezeň“ hledejte řízek z krůty, tedy z morky.

Lesy v našem okolí



Les nacházející se v okolí Dřevohostic je poměrně rozsáhlý, má přes 300 ha. Jeho rozloha zasahuje do katastru Bezuchova, Hradčan, Nahošovic, Radkov, Radkovy Lhoty a Šišmy. V samotném Olomouckém kraji je nyní zalesněno 35 % plochy, což odpovídá zhruba celostátnímu průměru. Není bez zajímavosti, že za Marie Terezie bylo zalesněno jen 14 % území.

Skladba lesů v Olomouckém kraji je převážně jednodruhová, rostou zde zejména jehličnaté stromy, a to smrky. Právě rychle rostoucí smrky, které jsou v jiných lesích dominantní, byly do České republiky přivezeny ze severní Evropy, protože se nejlépe hodí k průmyslovému zpracování. S novodobou smrkovou mono kulturou přišli také škůdci, konkrétně lýkožrouti smrkoví, kteří v posledních letech porosty devastují, k čemuž jim napomáhá oteplení a sucho. Stromy proto nemají dostatek smoly, aby se škůdcům ubránily. Ještě před dvaceti lety by zdejší podmínky lýkožrout a kůrovec nepřežili, ale dnes se jim daří a kvůli nim umírají lesy kolem Rajnochovic. Momentálně jsou jedinou ochranou napadených lesů feromonové lapače a kácení usychajících stromů, aby se škůdci dále nemnožili. Kalamitě lze předejít vysazováním smíšených lesů namísto jednodruhových smrčín. Kůrovec také napadá modřín, borovice a jedle mnohem méně než právě smrky.

Dřevohostický les je tvořen původními listnatými stromy, v největší míře duby a habry, ale i javory, lipami, buky, břízami a planými jabloněmi, ale i jasany a akáty. Z jehličnatých stromů zde najdeme smrk ztepilý, borovici a modřín.

Je důležité uchovávat naše lesy zdravé, aby zadržovaly vodu v krajině, zpevňovaly půdu, zabraňovaly erozím a sesuvům. Dbejme také, aby se vysazovaly zdejší původní druhy dřevin, nikoli cizí druhy, které, jak se ukázalo, mohou přinášet víc problémů než užitku.



Matěj Zatloukal, foto: zahradkarihradcany



Okénko pro gurmány

Když se na podzim přemnoží jablka, je to tak trochu problém. Jednak je musíme pokud možno bez úrazu svého i těch plodů dostat z větví dolů, jednak s nimi musíme nějak naložit, aby úroda nepřišla nazmar. Rodiče obvykle suše konstatují: „Do bečky,“ ale co my, který zaplat'pánbůh slivovice ještě nic neříká?

Kdo má chladný a ke skladování ovoce vhodný sklep, může uchovat vzhledná jablíčka pomalu až do jara, ovšem přiznejme si, že ne všechna jablka jsou krasavci.

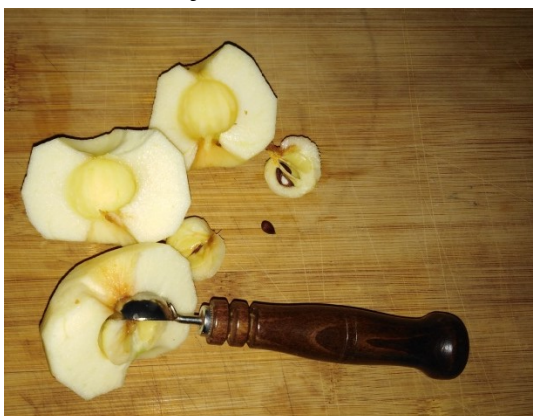
Jablka méně pohledná, nebo dokonce poškozená však můžeme zpracovat do opravdových pochoutek. Dnes si vyrobíme jablečné čatni, vejmrdu a křížaly. Začínáme vždy stejně:

Jablečně cibulové čatni



1. Opraná jablka zbavíme všech poškozených částí a odkrojíme co nejtenčeji slupku.

2. Pomocí ostré vykrajovačky jablka zbavíme jádřinců.



3. Červenou nebo žlutou cibuli oloupáme a nakrájíme nadrobno. Připravíme zhruba stejné množství cibule jako jablek. Červená cibule je sladší, ale dražší než žlutá.



4. Cibuli smažíme na dobrém oleji, až zesklovatí.

5. Přidáme koření: bobkový list, černý pepř, tymián a chilli papriku, které rozdrtíme nebo pomeleme.



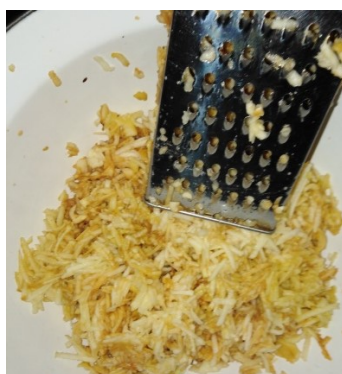
6. Smaženou cibuli, koření a nastrouhaná jablka ještě asi 20 minut dusíme společně v hrnci. Přidáme hnědý cukr a ocet podle chuti. Používám červený vinný ocet, ale ne každý ho má rád. Kvasným octem také nic nezkazíte. Máte-li sladká jablka, s cukrem opatrně, ať není čatni příliš sladké.

7. Horké čatni plníme do sklenic a po zaležení podáváme k uzenému masu, klobásám nebo ovaru.

Vejmrda

Staročeský název „vejmrda“ (přeloženo lejno, výkal nebo trus) není zrovna nejslušnější, ale „jabka s křenem“ zase pozbývá poetiky a „českomoravské čatni“ zní sice světově, ale s Indií nemá dochucovadlo společného zhora nic.

Očištěná, vykrájená a na hrubém struhadle strouhaná jablka smícháme s očištěným, na jemnějším struhadle rozstrouhaným křenem.



Čím více jablek, tím je směs sladší, čím víc křenu, tím je pikantnější.

Směs pečujeme do sklenic až po okraj, zavíčkujeme a necháme v chladu uležet.

Podává se lutr stejně jako čatni, jen trochu vhání slzy do očí.

Křížaly



Pozor na provoz sušičky ovoce - nikdy ji nenechávejte zapnutou bez dozoru!



Očištěná, oloupaná a jádřinců zbavená jablka nakrájíme na tenké měsíčky, které naskládáme do sušičky na ovoce tak, aby byla rozmístěna stejnoměrně. Sušíme, dokud nejsou kousky jablek suché, ale vláčné.



Kdo by se netěšil! Vždyť už jsou za dveřmi.

Letos se ujaly strojení stromečku slečny osmačky a deváčky. Škole ho darovala paní Vybíralová, do stojanu zasadil pan školník. Je takový sem tam chundelatý a nepravidelně nazdobený, ale krásný, protože je náš, školní.

SVÁTEČNÍ VÁNOČNÍ LUŠTĚNINY

	U			
H				
	K			
H				
	Z			
CH				
	S			
T				
	Z			
K				
	O			
Š				

- součást koňského postroje
- hostiny
- šíje
- lačnost
- bicí nástroj
- základní potravina
- maso
- obličej
- symbol
- prvek chůze
- jedovatá podzimní květina
- slanina



		2.		4.		6.	
		S		S		S	
1.			3.		5.		7.
O			O		O		O

1. roční období
2. nečistota v komíně
3. vousaté obilí
4. osévání
5. malá tma
6. čuňátko
7. bicykl

Najdi vánoční stromky:

Nepij to! Je to jed. Leda by ses chtěl fakt otrávit!
Mezinárodní výbor o vicemiss zatím nerozhodl.
Starý Rorejs mrkl na hospodyni a vzal si ještě jeden koláč.



Silvestr na netu aneb Když se mluvčí uřekne.

Zdroj schválně neuvádíme, protože jde o vyjádření záchranných složek – a co kdyby nám to, až je budeme potřebovat, spočítaly!
Asi 198 centimetrů vysoký muž je asi 198 cm vysoký.
Jednalo se o bezdomovce, který bydlel v blízkém domě.
Ošetřili chodkyni sraženou dodávkou, které poskytli kyslíkovou terapii.
..., kde sjel do potoka řidič tranzitu. Ten se ještě před příjezdem hasičů dostal vlastními silami na břeh.
Po vyproštění vozu asistovali zdravotníkům ZZS v péči u všech zraněných osob a při odklánění dopravy v místě dopravní nehody PČR hasiči.

Přesné údaje jsou u popisu osoby důležité.
Pak šlo spíš o domovce, ne?
Snad to dodávka rozdýchala.
Tranzit se vyškrábe odkudkoli.
Kdo komu a s čím vlastně pomáhal?

Zdravé Vánoce a žádné nemoci po celý nový rok 2022

Vám z celého srdce přeje
redakční rada.